

یادداشت فصل فلسطین

◆ بعد از کنفرانس به کجا می‌رویم؟

بن گوریون اولین نخست‌وزیر رژیم صهیونیستی در یک مراسم برای جمع‌آوری کمک به اسرائیل سخنرانی می‌کرد. پس از این سخنرانی که در یکی از کشورهای اروپایی برپا شده بود، بسیاری از یهودیان حاضر در جلسه با اهدای مبالغی به ندای بن گوریون برای کمک به دولت یهود، پاسخ مثبت دادند. در این میان یکی از یهودیان ثروتمند با تبختر نزد بن گوریون می‌آید و با همان حالت، چکی با مبلغی بسیار گزاف نوشته و آن را تقدیم می‌کند.

بن گوریون با نگاه کردن به مبلغ کلان چک از این فرد یهودی سؤال می‌کند که آیا نوشتن این چک بزرگ برایت مشکل نبود؟ یهودی ثروتمند با همان تبختر و غرور می‌گوید خیر؛ و بن گوریون در همان زمان چک را پاره می‌کند و می‌گوید اکنون چکی بنویس که تحمل مبلغ آن

برایت مشکل باشد.^۱

با این اوصاف میزان دردی که از حمایت نسبت به مقوله فلسطین متحمل می‌شویم چقدر است؟ در واقع این سؤال مطرح است که در چه حد و اندازه‌ای حاضر به حمایت از آرمان آزادی قدس شریف و رهایی سراسر فلسطین هستیم؟

طرح این سؤال و نظایر آن، زمانی جدی می‌شود که نگاهی عمیق نسبت به عملکرد حامیان آزادی فلسطین داشته باشیم و در این بررسی به این نتیجه طبیعی نائل خواهیم شد که بسیاری از اقدامات، حرف و بخش کوچکی عمل است. در واقع به همین سادگی می‌توان قضاوتی حقیقی را از خود در قبال این مسئله مهم داشته باشیم؛ البته اگر به مقوله آرمان آزادی قدس شریف اعتقاد داشته باشیم.

امروزه مصداق بارز حرف‌زدن و فقط حرف‌زدن را باید در قالب شیک و مدرن کنفرانس، همایش، سمینار و ... مشاهده کرد.

سالانه اگر احصایی در کار باشد، کنفرانس‌های متعدد در شهرها و کشورهای اسلامی و عربی و غیره برپا می‌گردد. مشخصه بارز ابعاد این کنفرانس‌ها که ظرف ۳ ماه گذشته ۴ نمونه بین‌المللی آن را شاهد بودیم، آن است که روندی به شرح ذیل برای هر یک از آنها اتفاق می‌افتد.

۱. نام یا عنوان و محور کنفرانس؛ هم اکنون چه موضوعی سؤال است؟ غزه یا محاصره

آن، بازگشت آوارگان، مقاومت، وحدت، گزارش گلدستون و یا ...؟!؛

۲. در چه کشوری باشد؛ هم اکنون کدام کشورها فضا می‌دهند و به دنبال چه هستند؟ آیا

می‌توان از طریق فلسطین به غرب و اروپا فشار آورد؟ و ... یا اینکه باید همان کشورهای کلیشه‌ای مثل لبنان و سوریه میزبان باشند.

۱. به نقل از یادنامه اثر متیر عزری سفیر سابق اسرائیل در ایران قبل از انقلاب.

۳. بودجه مورد نیاز از کجا و چگونه؟ بستگی به کشور میزبان و اهداف مقطعی و یا بلندمدت آن دارد و به قول امروزی‌ها اسپانسر آن دنبال چیست؟ گروه‌های فلسطینی کجای کار قرار دارند و چند درصد تقبل می‌کنند؟ تابلوها و عنوان‌ها چقدر و تا کجا بالا می‌رود و مقابل دوربین‌ها چه چیزی خودنمایی می‌کند؟

۴. نتیجه چه خواهد بود؛ تنها صدور یک بیانیه و اگر خیلی حماسی باشد در کنار مرزهای فلسطین اشغالی خوانده شود تا حداقل با بلندگوهای ذغالی صدا به آن طرف مرز برسد.

بنابر آن نیست که فواید مثبت کنفرانس‌ها زیر سؤال برود ولی جالب است بدانیم صهیونیست‌ها برای اشغال فلسطین با یک برنامه زمانی، نیت خود را در کنفرانس بال سوئیس برای اولین بار علنی کردند و وعده دادند تا ۵۰ سال دیگر این ایده - بخوانید توطئه - محقق خواهد شد و بعد از آن در هر نشست به دنبال اجرای آن هدف بودند و البته در مقابل، هیچ کنفرانس و نشستی برپا نشد که نتیجه آن، این باشد که صهیونیست‌ها باید از لبنان اخراج شوند؛ بلکه یک عده مبارز حزب‌اللهی به دور از رجزخوانی و هیاهو به وظیفه خود در قبال این اشغالگری عمل کردند و مهم همین عمل بود که دیگر گروه‌های اسلامی و مبارز هم با تمسک به همین طریق توانستند توفیقاتی به دست آورند و اگر صرفاً عمل نمایند و از حرف‌زدن بکاهد نتیجه غیر از این است.

راستی حضرت امام(س) برای سرنگون ساختن رژیم منحوس پهلوی، چند کنفرانس برپا کرد؟! کرد!

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
رتال جامع علوم انسانی